

SØNDAG D. 18. NOVEMBER 2007 -

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Esajas' Bog kap. 57 v. 15-16

Epistellæsning: Kol 1,9-14 (Ny Testamente på nudansk 2007)

9 Lige siden vi hørte det, er vi blevet ved med at bede om at Gud må fylde jer med så meget viden og åndelig indsigt at I kan forstå hvad han vil. 10 Så kan I nemlig leve sådan som Kristus forventer det af jer. Resultatet bliver at I gør det der er godt og rigtigt, og kommer til at forstå Gud endnu bedre. 11 Vi beder om at I kan hente styrke i hans guddommelige kraft og være udholdende og tålmodige.

12 I skal være glade og sige tak til jeres far. Han har sat jer i stand til at få del i det lys som han har lovet dem der tror på ham. 13 Han har revet os ud af mørket og ført os til sin elskede søns rige 14 – hans søn, der har købt os fri og sørget for at vores synder bliver tilgivet.

PRÆDIKENTEKST: Mattæusevangeliet kap. 9 v. 18-26 (Ny Testamente på nudansk 2007)

18 Mens Jesus sad og talte med Johannes' tilhængere, kom en embedsmand og kastede sig for fødderne af ham. "Min datter er lige død," sagde han. "Kom og læg din hånd på hende så hun bliver levende igen." 19 Jesus rejste sig og fulgte efter ham sammen med sine disciple. 20 Bag ham gik der en kvinde der havde haft vedvarende menstruation i tolv år. Hun nåede hen til Jesus og rørte ved kanten af hans kappe. 21 'Hvis bare jeg kan komme til at røre ved hans kappe,' tænkte hun ved sig selv, 'så vil jeg blive rask.' 22 Jesus vendte sig om og fik øje på hende. "Du skal ikke være ked af det. Din tro har reddet dig." Og fra det øjeblik var hun helbredt.

23 Nu var Jesus nået frem til embedsmandens hus. Indenfor blev han mødt af sørgemusik og mennesker der græd højlydt. 24 "Gå hjem igen," sagde Jesus. "Pigen er slet ikke død, hun sover kun." Folk grinede af ham, 25 men blev sendt ud af huset. Jesus gik ind til pigen og tog hendes hånd og hun rejste sig op. 26 Rygtet om det der var sket, spredte sig til hele Galilæa.

Udgangslæsning : Salme 35 v. 4-6.

Her i menneskemængden omkring Jesus præsenteres vi for to skikkelser, der har fanget evangelisternes interesse - embedsmanden, der kommer til Jesus og beder for sin datter, og kvinden, der kommer med et desperat håb og rører ved Jesus bagfra.

Midt i det hele står Jesus - og det er egentlig ham, vi skal lægge mærke til. Men lad os først se på de to, der kommer til Jesus.

Der er embedsmanden. Markus og Lukas fortæller os, at han hed Jäirus, og den autoriserede oversættelse siger, at han var synagogeforstander. Han havde ansvar for den lokale synagoge - det var både en pedelfunktion og en gudstjenestelederfunktion - et betroet hverv. Han var en kendt og agtet person. Han var ikke vant til at bøje sig for ret mange. Men han er i en desperat situation - hans datter er netop død. Han kommer til Jesus i fuld offentlighed og kaster sig på knæ foran ham og beder om det umulige - at Jesus vil opvække hans datter fra døden.

Hvis dette umulige forehavende ikke lykkes, vil han miste al sin agtelse og sandsynligvis sin stilling som synagogeforstander.

Så er der kvinden, som sniger sig ind på Jesus bagfra med et håb, der ligner overtro: Hvis bare jeg kan røre ved kvasten på hans kappe, så ..." Hun havde ingen værdighed eller position at miste, for hun var et udskud. Iflg. Moseloven var en kvinde med menstruation uren - andre mennesker skulle ikke have noget med hende at gøre. For normale kvinder var det nogle dage hver måned - for hende havde det p. gr. a. en sygdom stået på konstant i tolv år. Hun havde heller ikke noget økonomisk at miste sammen med agtelse eller stilling, for - som de to andre evangelister beretter - hun havde brugt hver en skilling på læger, der ikke kunne stille noget op.

De fortæller også, at da hun bliver nødt til at give sig til kende, er det med frygt og bæven som en tyv, der bliver afsløret.

Det, hun måske havde at miste, var et sidste desperat håb om helbredelse og dermed et sidste desperat håb om en tilbagevenden til et liv som rigtigt menneske.

Der er unægtelig forskel både på de to mennesker og på måden, hvorpå de nærmer sig Jesus. Men det, evangeliet fortæller os i dag, er, at der er ikke forskel på, hvordan Jesus tager imod de to og giver dem del i frelsens virkelighed.

Når vi læser evangelieberetningerne igennem, så ser vi mennesker, som kommer til Jesus og møder ham på vidt forskellige måder, med vidt forskellige forudsætninger og tilgange, og med vidt forskellig slags tro - fra vantro til fast tillid dit det, man håber.

Der er faderen til den epileptisk dreng, som råber : “Jeg tror, hjælp min vantro!”

Der er den romerske officer, der erklærer: “Sig blot et ord, så bliver min tjener rask.”

Der er Nikodemus - mindst lige så agtet og kendt som synagogeforstanderen - han kommer til Jesus i ly af natten med dybe teologiske spørgsmål.

Der er den blinde ved Jeriko, som fuldstændigt upassende sidder og råber efter Jesus, for at fange hans opmærksomhed.

Der er tolderen Zakæus, der gemmer sig oppe i et træ for at se, hvem Jesus er.

Der er tolderen Levy, der straks rejser sig og forlader toldboden, da Jesus siger til ham: “Følg mig.”

Og vi kunne fortsætte listen.

Hvad oplever disse vidt forskellige mennesker med vidt forskellige tilgange til Jesus?

De møder alle én, som uforbeholdent tager imod dem lige dér, hvor de er, både fysisk på landkortet, og dér hvor de er i deres velbjergede eller mislykkede liv. De møder én, som tager imod dem, som de er - med den nød, som er deres - og favner dem med uforbeholden kærlighed til genoprettelse, til frelse, til nyt liv.

Også i dag kommer mennesker til Jesus ad vidt forskellige veje og med vidt forskellig bagage Jesus har kaldet os - hans Kirke - til at være hans krop - hans øjne, der ser, hans fødder, der går, hans arme, der favner - hans mund, der taler - hans hjerte, der tager imod, ligesom han tager imod os.

I vor tradition, vor arv fra vækkelsestiden, ligger en indbygget forventning om, at mennesker skal komme til Jesus via fordøren - ligesom embedsmanden, der i fuld offentlighed kaster sig på knæ for Jesus - eller som Levy, der hører Jesu kald og forlader alt og følger Jesus.

Men de, der nærmer sig Jesus bagfra, ængsteligt, håbende, famlende, usete - som kvinden i beretningen, vi læste - de er nok flere. De findes i menneskemængden lige omkring os. Luk øjnene op og se dem dér, hvor du færdes. Mennesker, der søger en mening med livet - eller med døden. Mennesker, der søger en udvej af tomheden - eller af det overfyldte stress. Mennesker, der søger kærlighed, accept, tilgivelse, men er blevet skuffet så mange gange, at de ikke tør vise tillid - måske ikke engang til sig selv. Mennesker, der har ganske skarpskårne meninger om kirken og alle dens fejl - måske fordi de har en anelse om, hvem Jesus er - og hvis han er den, de aner, er han OK.

Jesus lod sig standse - selv på vej i et vigtigt ærinde - og vendte sig om mod den, der nærmede sig ham bagfra, for at møde hende eller ham med den samme kærlighed, hvormed han tog imod den, der kom ad fordøren i fuld offentlighed.

Jesus har ikke forandret sig.

Giv dig tid til at standse og se og lytte. Og stil dig til rådighed som Jesu ører, mund, favn, hjerte, og du vil blive velsignet med stadig større glæde over, hvor stor hans kærlighed er - den kærlighed, som også favner dig.

Men også vi, der gerne går ind i kirkehuset gennem fordøren, har hver sin vinkel at nærme os Jesus fra - nogle forfra, andre bagfra, andre fra siden (og så kan vi lægge i de vinkelbeskrivelser, hvad vi vil.) Vi har hver vor bagage med, når vi kommer - af glæde eller sorg, af tillid eller frygt, af håb eller af skuffelse. Og vi må hver især søge Jesus derfra, hvor vi hver især er i vort liv. Derfor skal her være plads til både jubel og stilhed - til at tale og til at tie - til at synge og til at græde, og enhver, der sætter foden inden for døren her, skal vide, at uanset hvilken vinkel, du nærmer dig Jesus fra, uanset hvordan du kommer - løbende eller krybende - og uanset hvad du har med i bagagen, så tager Jesus imod dig i grænseløs kærlighed. Derfor må vi tage imod hinanden, for også her er vi Jesu hænder, mund, favn og hjerte.

I den samtalegruppe, jeg er med i, har vi taget fat på David G. Benners bog "At overgive sig til kærligheden" - det er god læsning.

I indledningen stiller han denne lille test: "Forestil dig, at Gud tænker på dig. Hvad tror du, Gud føler, når du er i hans tanke?"

Op så viser han, hvordan mange - både kristne og ikke kristne - som det første tror, at Gud føler skuffelse eller vrede, som om det, han ser efter og først får øje på er vore fejl og mangler og vor synd. Med det billede af Gud bliver der ganske meget, man skal lave om på og leve op til, før man tør tro på Guds kærlighed - endda så meget, at man aldrig ad den vej når frem til at turde overgive sig til Guds kærlighed.

Det er et gudsbillede, som uhyggeligt mange mennesker slæber rundt på - også blandt os kirkefolk, der engang sad på søndagsskolebænken og sang: "Pas på lille øje, hvad du ser, thi din Fader oppe dér, han ser ned på jorden her, så pas på lille øje, hvad du ser." Hvor vore fædre i troen og vore søndagsskolelærere havde det gudsbillede fra, det ved jeg ikke - men det var ikke fra evangeliet.

Sagen er, at når Gud ser på dig, så føler han en ubændig kærlighed - en kærlighed så stor, at der skal en evighed til at rumme den - så stor, at han i Jesus Kristus gav sig selv i døden for dig: "Gud viser sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere." skriver Paulus (Rom. 5,8)

Der er intet i din livsbagage og intet på din livsvej, der kan overraske Gud, eller overrule den kærlighed, han har fattet til dig, før du blev født. Du kan hverken få ham til at elske dig mere ved at prøve at leve op til den dårlige samvittigheds krav - eller få ham til at elske dig mindre ved at indse og indrømme din utilstrækkelighed.

Derfor kan du komme til ham - søge Jesus præcis sådan, som du er, med det liv, du har, på den måde, du kan gøre det - som synagogeforstanderen stille med en tro, der sætter alt på højkant, og falde på knæ for ham i fuld offentlighed - eller som kvinden krybe ind på ham bagfra med al din tvivl og frygt.

Han tager imod dig i grænseløs kærlighed.

Og så kan du rejse dig fra din knælende eller krybende stilling og se dig om, og se dine brødre og søstre i menigheden og dine medmennesker i hverdagen i lyset af den samme kærlighed.

Amen.